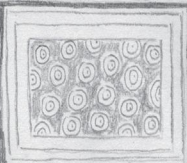
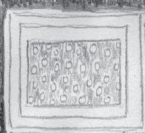
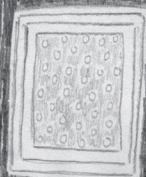
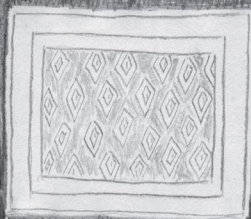
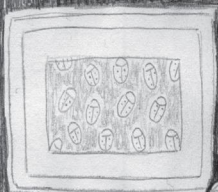
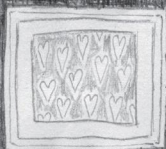
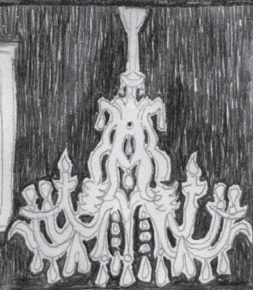

ivana gibová
ЕКЛЕКТИК БАСТАРД

drewo a srd
založené 1994

KNIŽNÁ EDÍCIA

ČASOPISU VLNA

ivana gibová
EKLEKTIK BASTARD

Ivana Gibová
EKLEKTIK BASTARD

Edition © Občianske združenie Vlna/

Drewo a srd Bratislava 2020

Vydanie prvé

Edícia Próza

Všetky práva vyhradené

Jazyková redakcia – Sylvia Sachs

Redaktor knižnej edície – Peter Šulej

Cover/Design – Samuel Čarnoký

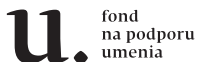
Ilustrácie – Ivana Gibová

Interné katalógové číslo – DAS187PROZ02/2020

ISBN 978-80-89550-64-7

Sádzané písmom Bastard (carnokytype.com)

Vznik textu formou štipendia a vydanie knihy
z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Rukopis tohto diela vznikol
s finančnou podporou Literárneho fondu.

EAN 9788089550647

EKLEKTİK BASTARD

METABOLIZMUS

Ja ani nechcem byť pri tom.

Keď sa žena po tridsiatke zobudí, prvé, čo v zrkadle uvidí, je pozdĺžna vráska na čele, čo sa tam počas noci z dvadsaťdeväť na tridsať vytvorila. Simona raz videla dokument, v ktorom súdny patológ konštatoval, že obeť mala tridsať plus, čo zistil vďaka pozdĺžnej vráske; od tej chvíle nič nebolo desivejšie ako pozdĺžna vráska, v niektorých prípadoch to dokonca nie je vráska, ale ryha zrelá na botox, a ten niektorý prípad je presne jej. Druhá vec, ktorá naberie na urgencii, je otázka spomalenia metabolizmu, po tridsiatke je proste žena v prdeli a na odpis, nie ako muži, čo bez rozpakov do päťdesiatky nosia trvalú s pleškou, ženy sú úplne iná kategória, nie ako tí muži, ktorí jedia slaninu a píšú komentáre na ženské weby v tom duchu, že ženy, čo majú tri kilá nadváhu, by mali schudnúť alebo zdochnúť. Už v prvý deň po tridsiatke príčetnej žene dôjde, že mala viac sporiť na botox, menej žrať, preventívne si natierať ksicht krémom proti vráskam a predpokladať výskyt celulitídy. Na ďalší deň jej dôjde, že ho musí, proste musí celý stráviť tým, že si bude gúgliť procedúry od bielenia zubov až po placentovú omladzovacu terapiu a že ich musí, proste musí všetky kúpiť a absolvovať, musí zo stravy vylúčiť cukor, lepok, živočíšne tuky, mliečne výrobky a alkohol, ibaže keď vylúči alkohol, aká jej ostane radosť na svete, to už čo je za život, no ale keď musí, tak musí, a okrem toho sa ešte musí objednať k psychoterapeutke, lebo všetky ženy po tridsiatke musia, proste musia mať terapeutku; žena po tridsiatke bez terapeutky skrátka neprežije, možno si príliš vezme k srdcu, že má vrásku a nadváhu a spomalený metabolizmus a v slabej chvíľke zapije sedem neurolov neúmerným množstvom

alkoholu, prípadne neúmerne množstvo neurolu sedemdeckou alkoholom. Lenže nie je to všetko také jednoduché, ako by sa zdalo. Psychologička má prvý voľný termín o päť mesiacov, ale Simone prsia ovísajú každých päť minút, zadok sa jej zväčšuje tiež každých päť minút.

„Počúvaj, v riti som. Našla som si ryhu na čele, celá som hnusná, mám sedemsto kíľ, ale komu sa chce v januári behať, komu sa chce v zime cvičiť, komu sa chce kedykoľvek cvičiť, komu sa chce dať sto eur na botox a tritisícpäťsto na nové biele zuby, už vôbec nikomu sa nechce prestať fajčiť, len aby mu obeleli zuby, lebo keď prestane, príberie.“

„To zato mi voláš o siedmej ráno?! No však len menej jedz,“ zamudruje Zuza, ale Zuze sa ľahko mudruje, keď má dvadsaťdeväť, päťdesiat kíľ, hladké čelo a nie je z východu. „No ono to není iba o žrádle, Simona. Pokožku treba hydratovať hlavne, to není sranda, na pleti ti najviac vidno nedostatky, a ešte na nechtoch a vlasoch, ja som si začala dávať normálne olivový olej na celé telo, smrdí to jak fras, ale strašne mi to dobre robí na kožu, aj kokosový je dobrý, ale ten podľa mňa tiež smrdí, keď sa vstrebe, bože, raz som mala frajera, toho prepnutého Jana, pamätáš, čo sa natieral kokosáčom, chápeš, chlap! To bolo niečo strašné, fuj, to sa mi s ním ani spať nechcelo. A nenormálne to nasiaklo do vankúšov, musela som ich vyhodiť, to sa nedalo. Podľa mňa aj preto som vtedy zanevrela na chlapov, z tej traumy. No a na vlasy je najlepší arganový olej, to som tiež vyskúšala, vieš, keď som si vtedy tak často odfarbovala na blond, to sa mi strašne zničilo a ten argan mi na to dosť pomohol, aj na nechty, super vec, úplne bez chémie, no a začala som si robiť pilingy celého tela morskou soľou a kávou, trochu oleja dáš, no bomba, super kožu mám z toho. Celkovo som prehodnotila tú životosprávu, menej tuku, žiadny

cukor, rafinovaný cukor fuj, to vôbec, no a múka, bože, tam vieš, čo sú za sračky? Najlepšie sú prírodné tuky a komplexné sacharidy..“

„Zuza, vieš si predstaviť, že by sme pred piatimi rokmi v rozhovore použili slovo sacharidy...?“

„No. Však aspoň vidíš, ako sme to zanedbali. Tak ja neviem, si kupuj aspoň bezlepkový chleba, keď bez toho nevieš žiť.“

„Hej, treba si kúpiť bezlepkový chleba za tri eurá a potom si naň najebať bravčovú masť s cibuľou a potom to vygrcať, lebo máš výčitky svedomia. A počas impulzívneho predmenštruačného nákupu treba už v priebehu rátať, koľko eur sa vygrcá, a potom si pri pokladni všimnúť, že na teba pokukuje pupkatý ujko so špáratkom v ústach – a uvedomiť si: Čo to o mne vypovedá, že ma hypnotizuje pohľadom chlap so špáratkom v hube?! To si nevymýšľam, to sa mi včera stalo!“

„Hm. Tak to si fakt dosť v riti.“

Simona je po telefonáte ešte frustrovanejšia než pred ním, kdežby Simone teraz napadlo, že si kedysi zakladala na slobode a bezdetnosti, že kedysi bol Yves Saint Laurent jej najväčšou inšpiráciou, teraz má Simona úplne iné problémy, už ju neserie ani to, či jej drahý YSL parfum ohuruje mužov v produktívnom veku, teraz je v tej krátkodobej fáze, že by už možno aj prijala nejaké to dieťa od pupkatého ujka so špáradlom, lebo už má cez tridsať a je kruto za zenitom, ale ona teraz ešte nevie, že to je krátkodobá fáza, teraz akútne potrebuje psychologičku. Lenže päť mesiacov ešte zďaleka neprešlo, lebo prešlo päť minút, a tak si Simona zo zúfalstva kúpila letenku, že ide chudnúť do Valencie, tam je teraz teplo, mesiac tam bude a mesiac bude chudnúť. Aj chudla. Ale po štrnástich dňoch prvý raz išla jesť von, však dá si len ľahký šalátik a krevetky, to ešte nevedela, že reštaurácia je tak ďaleko, že aj denný pohybový limit bude mať splnený. Volalo sa to Entre Mares, čo malo

naznačovať špecializáciu na ryby a morské plody. Už na pohľad bol ten čašník nesympatický, sršala z neho lemraivosť, ale hlad ju donútil, dala si ako predjedlo kalamára a bol hnusný, malo sa to volať Never Mores, zhodnotila a radšej šla do reštaurácie ďalšie dva kilometre vzdalenej, kde si od nervov po dvoch týždňoch bez mäsa a cukru dala bravčové rebro a nejaký puding či čo to bolo, hladina endorfínov okamžite vystrelila do takých nadpozemských výšin, až dala štyri eurá tringelt čašníkovi, ktorý za nič nemohol. Po ďalších dvoch týždňoch bezbrehého žrania a užívania si dovolenky si povedala, že kašľať na debilnú zdravú stravu, takže sa z diétného pobytu vrátila o tri kilá tučnejšia a s novou košelou veľkosti M, ktorá sotva skrývala jej brucho veľkosti L, ale však aspoň bola na dovolenke.

Prešiel ďalší mesiac a Simona stále čakala na termín u psychologičky. Čas si krátila študovaním stránok o zdravom životnom štýle, cvičení a vyváženej strave, za čo sa trochu aj sama pred sebou hanbila, lebo sa odjakživa považovala za intelektuálku, lenže svet toto pomenovanie používal v nanajvýš hanlivom duchu a tváril sa, že intelektuálky sú ženy, čo sa vyhýbajú mejkapu, čo ani nevedia, že majú telo, čiže škaredé, okuliarnaté, staré – takže asi tridsiatničky –, v hipisáckych odevoch a s prirodzenou farbou vlasov. Simona však bola toho názoru, že len zato, že niekto vie, kto je Schopenhauer, ešte nemusí chodiť oblečený ako ~~ch*uj~~, ignorovať existenciu solárií a mať nadváhu. Druhá vec bola, že Simona extrémne rada jedla a povedzme si rovno, špenát a uhorky nie sú práve top potraviny, za ktorými by sa človek išiel potrhať. No a tretia vec bola, že aj keď špenát s uhorkami je hnusný, dá sa na ňom vyfungovať nejaké dva týždne, ale potom človeka ide poraziť a zožral by všetko. Najskôr si začala poctivo robiť nákupné zoznamy a jedálničky na týždeň dopredu, nielen kvôli počtu kalórií, ale aj aby

nevznikal odpad, lebo ak Simona niečo naozaj neznášala, bolo to vyhadzovanie jedla, čo zas, keď človek žije sám, nie je taký ojedinelý jav, lebo komu by sa chcelo tri dni po sebe žrať to isté tofu s ryžou natural, ale už vôbec nikomu by sa nechcelo variť jednu porciu jedla, to už je zas skoro škoda plynu, ale hlavne je to švihnuté, takže čas od času sa nejaké tie pokrmy naozaj ocitali v koši a Simone srdce pukalo nad tou ohavnosťou, ktorú pácha, a deti v Afrike nemajú čo jesť a ona si zadrbe pol manga na raňajky a druhá polka jej zhnije, lebo jej nevlezie do kalorického príjmu. Zdalo sa, že zodpovedný prístup k nakupovaniu by tento problém mohol vyriešiť a Simona po pár týždňoch došla do takého vymakaného levelu, že už presne vedela, koľko sa čoho zvýši, keď navarí z takého a takého množstva zeleniny, takže si do sofistického jedálnička pod slovo večera prezieravo písala „zvyšky“. Prvý týždeň bol veľkovýpravný, načítala si deväť miliónov stránok o zdravej výžive, informácie sa líšili, ale v zásade sa všade uvádzalo, že najlepšie je jesť zeleninu a ovocie, čo si teda mohla domyslieť aj sama. Okrem toho sa odporúčali orechy a semená a olivové oleje, takže prvý nákup bol megalomanský útok na zeleninový trh, potom na obchod so zdravou výživou a potom na dokupovanie avokád a orechov, čo nemali na trhu a v superbio obchode. Počas druhého týždňa zistila, že síce avokáda a orechy sú zdravé, ale majú miliardu kalórií, čo platilo aj o olivovom oleji, ale var bez oleja, takže ten nechala, počet avokád zo sedem na týždeň klesol na jedno a na mandle sa úplne vysrala. Celý týždeň trpela, zo zúfalstva si púšťala pesničku Hungry Eyes od Patricka Swayzeho a nahovárala si, že nie je o jedle. Tretí týždeň bol zlomový, lebo bol predmenštruačný – a to už Simona šípila problém, takže s veľkou ochotou uverila Zuze, že raz do týždňa sa treba poriadne nažrať, aby metabolizmus nezaspal. Tak sa nažrala a v závere si ešte drbla aj dezert, však čo, veď čo nespraví pre metabolizmus. Po dlhom

čase bez cukru sa dostavil kokaínový pocit a hneď na druhý deň si metabolizmus vypýtal ďalšiu pomoc, lenže to už nebolo také ľahké, to už sa aj pozastavila, že tak ale toto nie, to nie je úplne kóšer, že dva týždne žerie kľíčky a paradajky a nato si dva dni po sebe zadelí vyprážené mäso a pudíng a bagetu, a tak to šla s pocitom viny všetko vygrcnuť, lenže ani to nebolo ľahké, keďže to nikdy predtým nerobila, s výnimkou teda jednej trápnej skúsenosti, keď z pocitu viny vygrcla bezlepkový chleba s bravčovou masťou. Vyšlo najavo, že na vyvolanie vracania treba rovnaký grif ako na lakovanie nechtov, skrátka – keď to robíš prvý druhý tretí raz, výsledok nie je bohvieaký. Celé popoludnie strávila hľadaním stránok a tutoriálov na jutube, kde si bulimičky radili a poskytovali finty, ako správne grčať, ale cítila sa pri tom dosť nepatrične až debilne, však kto kedy počul o intelektuálke-bulimičke. Na ďalší deň to už išlo ľahšie a na ďalší ešte ľahšie, výčitky pominuli, no dostavili sa nové, lebo Simone, čo si tak zakladala na tom, že neradno vyhadzovať jedlo, to prišlo celé akési úchylné, že investuje do drahej, na Slovensku vypestovanej autentickej zeleniny z trhu a potom si za ňou drbne čokoládu a potom to celé skončí v hajzli, lebo taký recept ešte skúsené bulimičky nevymysleli, že ako vygrcnuť len samostatne čokoládu v celku, bez prímеси biozeleniny a chia semiačok, takže do nákupného zoznamu pribudli položky s nadpisom grc a to boli vyslovene len potraviny určené na rýchle, ale zato pôžitkárske zožratie a potom rovnako rýchle vyvrátenie, potraviny typu nutela fanta koláče chipsy a podobne, ktorých na zozname figurovalo čoraz viac a Simona časom presne vedela, koľko eur za týždeň skončilo v hajzli, až tých vygrcnutých bolo nakoniec viac než tých, čo investovala do superzdravej zeleniny, ale zato strašne dobre schudla a konečne mohla na jar nosiť intelektuálne kraťasky tesne pod zadok a rozoberať so Zuzou zase úplne iné problémy.

„Celé toto mesto je jedna súvislá antipotratová kampaň. A hlavne, že na všetkých tých bilbordocho sa k potratom vyjadrujú samí chlapi a jediná žena – Matka Tereza. Toto ma vie tak nasrať! To ako keby ja som sa išla vyjadrovať k ropnej kríze, čo ani neviem, čo je. Vôbec materstvo je preceňované. To je zdieľané šialenstvo. Normálne ja keď vidím, ako sa z príčetných žien stávajú mliekarne, až mi to je ľúto. No nech má dieťa, kto chce, ale nech ma nepresviedča, že mám mať ja, keď nechcem. Chápeš, keď verejne niekde povieš, že nechceš mať psa, lebo by si naňho nemala čas a starať sa o zviera je zodpovednosť, tak každý že hej, jasné, to je zodpovednosť. A keď povieš, že nechceš decko, každý – čooo?! Ty nechceš dieťa? Prečo nechceš dieťa? Však to je najkrajšie, čo môže byť, ale to ešte určite zmeníš názor, však máš len... koľko máš? Tridsať?! Aha... Tak to už by si mala začať o tom rozmýšľať. A čo keď to na teba príde v štyridsiatke a už nebudeš môcť? Áno, zobudím sa v štyridsiatke a z ničoho nič sa zmení moje celoživotné nastavenie, že mám odpor k deťom, zrazu budem deti milovať a budem chcieť aspoň tri a potom budem každý deň dávať tristopäťdesiat fotiek dieťaťa na fejsbuk a písať každých desať minút status, čo robí moje decko, ako keby nestačilo, že píšem, čo robím ja. Akože ja nemám nič proti matkám a tak, ale nech ma nepresviedčajú, že aj ja chcem byť matka, len o tom ešte neviem. Aspoň vy pololesby ste oslobodené od takých rozhovorov.“

„No ja som asi taká pololesba ako ty. Ale hej, u mňa to končí väčšinou pri tom psovi...“

„Ja som ešte viac alergická na tie citlivky než na matky, asi preto ani nemám okrem teba a Maje Mrázovej žiadne kamarátky, lebo som mentálne chlap a kamarátim sa iba s chlapmi. Ešte ani jeden ma nikdy nepresviedčal, že som latentná matka ani že sa mám sťažovať, keď ma chytí za kozu. Mňa to strašne nebaví, sa pred

ženami tváriť, že sa pohoršujem nad nejakými #metoo storkami, bože no, poserme sa všetky zato, že nás niekto chytí za riť. Keby ja som za každý raz, čo ma šéf chytil za riť, dostala cukrík, už mám cukrikáreň! Strašne vážne sa tie ženské berú. Kto okamžite nenapíše pohoršený status na fejsbuk, keď ho niekto chytí za zadok, je automaticky buď kurva, alebo chlap.“

„Možno máš len divných ľudí na fejsbuku...“

„Asi hej.“

„Ja napríklad psychicky nezvládam starých chrenov na kolobežke. To akoby si chceli navodiť druhú mladosť, ale je to infantilné a komické. Tamten napríklad. Sleduj ho, ešte biele ponožky k tomu má!“

„Tak ale predstav si, že si otec rodiny. Chodíš do roboty, zarábaš, venčíš psa, staráš sa o deti, platíš hypotéku – a o niekoľko rokov sa zobudíš s pocitom predžubaneho života a potom umrieš. Alebo si uvedomíš, že máš päťdesiat, tak si kúpiš kolobežku, aby si sám seba presvedčil, že nemá päťdesiat. Obhájiš si to tým, že však dcéra má kolobežku, budete chodiť spolu kolobežkovať, budeš sa jej venovať... lenže dcéra má medzičasom pätnásť a má na háku kolobežky, už ju nezaujímajú, ani ty ju nezaujímaš, už si len ten trápny pupkatý otec, za ktorého by sa hanbila jak pes, keby ho niekde s kamošmi stretla na kolobežke, ani by sa k nemu nepriznala – ale toto si pripustíš?“

„No dobre, ale kolobežku?! Však to je principiálna záležitosť, keby aspoň korčule; aj to by bolo debilné, ale aspoň by nevyzeral ako infantilný pako bez úsudku. Mi povedz, ako s ním môže mať žena sex s tou predstavou, ako jazdí na kolobežke v bielych ponožkách! Simona, v bielych!“

„Tak ale... aj ženy sa vedia dobre dogabať, kukaj. Tamtá pani? Niečo medzi Mázikovou a Donatellou Versace? Alebo – ty poznáš

tú Ivanu, čo oproti mne býva? Takého divného frajera má. Ona keď nemá zakaždým tristo rôznych vzorov súčasne na sebe, tak ani jeden.“

„Jaj tá? No hej, ona to volá eklektizmus...“

„Ja by som to volala

